

Уредничково ћоше

ПРЕВЕДЕНА ПОЕЗИЈА

(Све песме изабрао и с руског превео Анђелко Заблаћански)

ФЈОДОР ТЈУТЧЕВ

(1803-1873)

ДВА ЈЕДИНСТВА

Из чаше до врха пуне Божијим гневом
Прелива се крв, Запад у њој тоне, пени.
Крв лиће и по нама: дружба с истим геном –
Словенски свете затворени.

„Јединство – пророка наших дана су речи –
Можемо се везати гвожђем и крвљу само...“
Но, ми ћемо Љубављу и ко да нас спречи,
Та веза је јача – ми знамо.

Септембар 1870.

ВЛАДИМИР МАЈАКОВСКИ*(1893-1930)***ИЗ СВЕГ ГЛАСА***IV*

Глуви је час, већ је два, легла си сигурно.
Сребрним оком ноћ те гледа с Млечног пута.
Не журим, нисам муња у време одурно,
Не будим те и зла ми мисао тобом не лута.

Кажу, изгред је завршен неповратно,
љубавни брод се разбио о суштину.
С тобом све је извесно, прорачунато,
Исте наше муке уденуте у истину.

Погледај, свет је уронио у тишину,
у звезданој ноћи као данак белој;
тад устанеш да објасниш ведрину
вековима, историји, васиони целој.

*(Једна од многобројних недовршених песама,
писана од 1927. до 1930)*

ОЛГА БЕРГОЉЦ

(1910-1975)

РОМАНСА

Лутам цвилећи градом
мелодију песме ми незнане;
овде сам се опростила с тобом,
а осврнух се жеље неспутане.

И сретох тад поглед твој, неспокој,
што мирише плимом незгоде,
а град сав у прашини цветној
и младих листова пуних воде.

Свега се одричем – нек се смеју,
подсмех трпети није лако,
али за још један додир очију
одлазећег вредно је и те како.

ВАРЛАМ ШАЛАМОВ*(1907-1982)***ЖЕЉА**

Желео бих тако мало!
Желео бих да сам пањ,
Човек пањ...

Смрзнутих руку,
Смрзнутих стопала...
Врло је храбро бити жив,
Свом телу не бити крив...

Скупио бих у уста слину,
Пљунуо бих на лепоту,
У лица грозоту...

У Божији лик – истину:
Не бих се молио како ваља
Сетивши се богаља...

БУКЕТ

Цвтови с голог стења одрона,
Тамо где и није место за цвет,
Као да су бачени с балкона
У разбацани букет.

Леже у прабини поред пута.
Застадох пред њима – о, чудеса!
С пажњом их ставих испод капута
Дижући се у небеса.

ПЕСНИКУ

У мојој тек минулој прошлости
На сунцу кад је пуцао камен,
Босоноги, прашњави табани,
И на њима моје земље пламен.

А стењао сам у стези мраза
Кад се нокат и месо раздвоје,
Длановима брисао сам сузе;
То не беше сан у праскозорје.

Поредио сам убоје и ране,
За све тражио право и наду,
У дану с именом за мучење,
Својствено само најцрњем аду.

Сломљен, длановима пуним страха
Држао сам тамне слепоочнице,
Слана од зноја моја кошуља,
Пуцала је кô на зими жице.

Кô звер сам режао над залобајем,
Чини се све је чудо из чудеса,
Као да сред шуме лист папира је
Пао сам ненадано с небеса.

Пио сам воду кô звер лапћући,
Квасећи нештруцане бркове.
Живео сам не месец, не годину,
Већ, реших, на сате, на тренове.

Свака ноћ ме увек изненади
Да смрт је обишла многе од нас,
А ја сам понављао стихове,
И опет јасно чуо Твој глас.

Шапутао сам их кô молитве,
И шкросио живом водом,
У души чувао слику из битке,
С њом ишао, звездом водиљом.

И то ми беше једина веза,
Тамо с неким другим животом
Где свет је гацкао у блату,
А смрт увек била ту за петом.

И усред тихог, магичног хода,
Поређења речи и слика,
Искушењем природа нас мами,
Из сваког угла замка велика.

Шта, мучење је било без злости?
Без окружности за моје убеђење,
Јер они ће одредити дан кад ћу
Разумети истину за спасење.

И ја сам захвалан свом сећању
Што ме је носило кроз године,
Кроз ужарен камен и мећаву,
И ледену власт моје судбине.

И све Твоје спасоносне речи,
Душевна катарза, па чистота,
Где је свака линија основа,
Горак живот – машта сва лепота.

Ево зато – усред претварања,
Подмитљивости и сваког зла
Моје срце и даље није грубо,
А крв ми још увек је топла.

